

Ivan Franko National University of Lviv

LVIV UNIVERSITY: PAGES OF HISTORY

Lviv 2025

Львівський національний університет імені Івана Франка

ЛЬВІВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ: СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Львів 2025

Видавнича рада:

Мельник В. П. (голова), Гладипшевський Р. Є. (заступник голови), Качмар В. М. (заступник голови), Качараба С. П. (заступник голови), Сіромський Р. Б. (заступник голови), Бек Ю. Б., Гудима Ю. В. (відповідальний секретар), Біланюк В. І., Білоніжка П. М., Бораковський Л. А., Бурдін В. М., Вівчарик О. В., Герун В. Б., Герцюк Д. Д., Грищенко Ю. Ю., Гудз Б. Д., Гукалюк А. Ф., Грабовецька О. С., Гуран І. Й., Дияк І. І., Дзіковська М. І., Дмитрів Г. С., Занько Ю. С., Іваночко І. Б., Кметь В. Ф., Кость С. А., Кравець Я. І., Крохмальний Р. О., Крупський І. В., Куньо І. М., Курляк В. Ю., Кухарський В. М., Лещак Т. В., Маєвська І. П., Мальський М. З., Микієвич М. М., Михайлишин Р. В., Мороз Ю. М., Рижак Л. В., Різник С. В., Ровенчак І. І., Сас С. П., Седляр О. В., Сновидович І. Г., Сотник Р. Р., Стасишин А. В., Сурмач О. І., Сухий О. М., Фургала Ю. М., Хамар І. С., Хмельницька Л. І., Целуйко О. П., Циганик М. І., Ціхонь С. І., Чапляк Л. Я., Чорнодольський Я. М., Швець В. С., Шуст Р. М.

Упорядники:

Ю. В. Гудима, О. В. Седляр, Р. Б. Сіромський, Р. Б. Тарнавський, О. П. Целуйко

The essays, presented in this publication, unveil the historical journey of Lviv University (Ivan Franko National University of Lviv) from its establishment to the contemporary era. The University's past is examined through the lens of its structural units – faculties, departments, museums, laboratories, the educational process and its participants, intellectual research, and the endeavors of scientific schools. The history of the University is an integral part of the educational, scientific and cultural heritage not solely limited to Ukraine but extending to Europe. Throughout different epochs in the university's history, distinguished scholars, renowned public figures, as well as political and cultural icons, who presently stand as the institution's source of pride, have worked here. The essays portray the ever-changing nature of history, yet underscore the enduring essence of the University and its values, which encompass advancements in knowledge and the principles of academic freedom.

For readers seeking insights into the historical evolution and current standing of Lviv University.

Рекомендовано до друку

*Вченою радою Львівського національного університету імені Івана Франка
(Протокол № 75/12 від 17 грудня 2024 року)*

Л 89 Львівський університет: сторінки історії = Lviv University: Pages of History. –
Львів : ЛНУ ім. Івана Франка, 2025. – 448 с. + 108 вкл.
ISBN 978-617-10-0899-1.

Видання у формі нарисів розкриває історію Львівського університету (Львівського національного університету імені Івана Франка) – від заснування до сьогодення. Минуле Університету постає крізь призму минулого структурних підрозділів – факультетів, кафедр, музеїв і лабораторій, освітнього процесу і його учасників/учасниць, інтелектуальних пошуків і діяльності наукових шкіл. Історія Університету – це невід'ємна частина освітньої, наукової і культурної спадщини не лише України, а й Європи. В різні періоди університетської історії тут працювали видатні вчені, відомі громадські, політичні і культурні діячі, котрі зараз є гордістю нашої Alma Mater. Нариси демонструють плинність історії, вічність ідеї Університету та університетських цінностей, зокрема інтелектуального поступу та академічної свободи.

Для всіх, хто прагне пізнати історію та сьогодення Львівського університету.

УДК 94:[378.4.096:001](477.83-25)"16/20"

ISBN 978-617-10-0899-1

© Львівський національний університет
імені Івана Франка, 2025

ЗМІСТ

Вступне слово.....	7
<i>Розділ I. Ранньомодерний університет у Львові:</i>	
ідея і втілення	19
<i>Розділ II. Утвердження класичного університету.....</i>	92
<i>Розділ III. Львівський університет</i>	
між світовими війнами (1919–1939).....	184
<i>Розділ IV. Університет у радянський період (1939–1991)</i>	270
<i>Розділ V. Львівський університет у роки незалежності.....</i>	341
Список літератури.....	417
Іменний покажчик	421

CONTENTS

Introduction.....	13
<i>Chapter I.</i> Early modern University in Lviv: idea and implementation	19
<i>Chapter II.</i> Formation of a classical University	92
<i>Chapter III.</i> Lviv University between the World Wars (1919–1939).....	184
<i>Chapter IV.</i> University in the Soviet period (1939–1991)	270
<i>Chapter V.</i> Lviv University during the independence years.....	341
References	417
Name index.....	421

ВСТУПНЕ СЛОВО

Львівський національний університет імені Івана Франка впродовж століть був і залишається одним із провідних осередків формування української освітньої та наукової думки, виховання молоді у кращих традиціях та досягненнях світової цивілізації. Історія Університету у Львові своїми витокami сягає XVI–XVII ст., коли розвиток книгодрукування та шкільництва дав змогу втілити університетську модель “Семи вільних мистецтв” у школах при Успенському ставропігійному братстві, Латинському кафедральному соборі та Єзуїтському колегіумі.

Історичні традиції неповторного академічного духу, унікальної університетської атмосфери інтелектуальної свободи, поваги до творчої особистості є визначальними і для сучасного етапу розвитку Львівського університету. Сьогодні Львівський національний університет імені Івана Франка є одним із найпрестижніших і найбільш рейтингових закладів вищої освіти України й поза її межами. Упродовж понад трьох з половиною століть Львівський університет залишається визнаним осередком національної освіти, науки та духовності. Історію Університету творили науковці різних епох, культурних традицій та суспільно-політичних поглядів. Провідні вчені відкривали таємниці фундаментальних наук, формували новаторські педагогічні ідеї. Університет завжди був доброю школою професійних кадрів, і ці традиції зберігаються донині.

Львівський університет засновано 20 січня 1661 р. привілеєм короля Речі Посполитої Яна Казимира. Королівський диплом надав єзуїтській

колегії у Львові “гідність академії і титул університету” з правом упровадження на факультетах “генеральних студій..., вільних мистецтв і дисциплін”, присудження вчених ступенів бакалавра, ліценціата, магістра і доктора. Незважаючи на те, що друга половина XVII ст. була періодом економічного занепаду Речі Посполитої, відповідно, й політичної кризи в державі, обсяг і рівень викладання у Львівській єзуїтській академії перебував на рівні з іншими тогочасними європейськими університетами.

Після входження західноукраїнських земель до складу монархії Габсбургів, Орден єзуїтів було розпущено, що означало юридичну ліквідацію підконтрольних йому освітніх закладів, а відтак у 1773 р. було закрито й Львівську єзуїтську академію. У 1784 р. Університет був відновлений на базі низки навчальних закладів і став державним вищим навчальним закладом, зорієнтованим на потреби Австрійської держави. В університетській історії визначились декілька етапів, які пов’язані з науковими та освітніми трансформаціями: Йосифінський університет (1784–1805); Львівський ліцей (1805–1817); Францисканський університет (1817–1918).

В австрійський період Університет функціонував як заклад вищої освіти з чотирма класичними факультетами – філософії, теології, права та медицини. Незважаючи на різноманітні суспільно-політичні віяння, Львівський університет стрімко розвивався, запозичував найкращі цінності європейської науки та освітньої культури. Саме тоді сформувалися наукові школи, що стали відомі у світі: теологічна, філософська, правнича, географічна, математична, фізична, хімічна, зоологічна, медична, історична та ін. Невід’ємними складовими Університету стали Астрономічна обсерваторія, Ботанічний сад, Наукова бібліотека, музеї з багатими колекціями експонатів.

Українська національна традиція вищої школи завжди була пов’язана з ідеєю відкриття власного університету. Для задоволення культурно-освітніх потреб українства при філософському і теологічному факультетах Університету впродовж 1787–1809 рр. діяв *Studium Ruthenum* (Руський інститут) – відділення, на якому окремі предмети викладали українською мовою. З цим періодом пов’язані імена відомих учених, зокрема Антона Ангеловича, Петра Лодія, Модеста Гриневецького. Значним поштовхом до початку нового етапу боротьби українців за свої права у Львівському університеті стала “Весна народів” у 1848–1849 рр. у Австрії, яка створила умови для активізації суспільно-політичного життя у Східній Галичині. Як

наслідок, декретом імператора Франца I 13 вересня 1848 р. в Університеті було створено кафедру руської (української) словесності, яку очолив відомий учений і громадський діяч Яків Головацький.

Знаковою для Університету була подія 14 жовтня 1875 р. – на філософський факультет Львівського університету записався Іван Франко, котрий прагнув студіювати класичну філологію, українську мову і літературу. Проте у червні 1877 р. за громадську діяльність, кваліфіковану як “соціалістичну”, І. Франка заарештували і він був вимушений перервати навчання в Університеті. Через певні обставини завершувати університетські студії довелося поза Львовом. Зокрема, у Віденському університеті під керівництвом відомого славіста Ватрослава Ягича у 1893 р. І. Франко захистив дисертацію й отримав ступінь доктора філософії. Іван Франко таки повернувся до Львівського університету 22 березня 1895 р., коли прочитав тут свою габілітаційну лекцію, однак працювати в Університеті йому так і не судилося – насамперед через політичні чинники.

Стратегію боротьби за окремий український університет у Львові шляхом захисту прав українців у Львівському університеті окреслив видатний історик Михайло Грушевський, з іменем якого пов’язуємо створення і діяльність кафедри загальної історії зі спеціальним оглядом Східної Європи: *“У Львові, столиці Галицької Руси, в центрі національного, культурного життя, в теперішніх обставинах не лише австрійської, а цілої України-Руси, від Сяна до Кубані, в першій лінії мусить бути задоволена ця потреба українсько-руського народу. Львівський університет належиться русинам! Не входимо в те, що правительство зробило би з польськими викладами, – може воно хотіло б дати полякам другий університет у краю, може би хотіло zostавити теперішній Львівський університет в їх руках, а для русинів заснувати новий, – в це, сказано, не входимо, лише повторяємо з притиском: русини мусять мати руський університет у Львові!”*.

Питанням українського університету у Львові на початку ХХ ст. перейнявся і Митрополит Української Греко-Католицької Церкви Андрей Шептицький. На його переконання, можливість навчатися рідною мовою була однією із передумов подальшого культурного і політичного розвитку українців. Митрополит 28 червня 1910 р. виступив у Віденському парламенті з обґрунтуванням вимоги українського університету, підкреслюючи його “непереможний вплив на публічне життя громадянства”. У своєму виступі він наголосив: *“Справа університетська се в першій мірі постулят науки і культури, а вже споконвіку прийшла людськість до переконання, що вклади, пороблені для піднесення*

культурного життя і науки не є (...) видатками, а радше інвестиціями й, що приносять багато користі".

Однією з найтрагічніших сторінок історії боротьби за український університет у Львові на зламі ХІХ–ХХ ст. стало відкрите протистояння українського і польського студентства. Під час однієї із сутичок у 1910 р. загинув український студент Адам Коцко. Його смерть стала символом боротьби українців за власний Університет та утвердження цінності свободи.

Упродовж 1919–1939 рр., коли Львів перебував у складі Польщі, Університет носив ім'я Яна Казимира. За кількістю студентів він був одним із найбільших у тодішній Польщі. Проте навчання для багатьох українців у його стінах було практично неможливим. Відтак, у 1921 р. українці заснували Український таємний університет. Професорами цього освітнього закладу були видатні українські вчені, серед яких психолог Степан Балеї, літературознавці Михайло Возняк, Кирило Студинський і Василь Щурат, фольклорист Філарет Колесса, історики Мирон Кордуба та Іван Крип'якевич, математики Володимир Левицький та Микола Чайковський, юристи Володимир Вергановський, Євген Давидяк, Володимир Охримович, Микола Чубатий, медик Мар'ян Панчишин, антрополог Іван Раковський та ін.

На початку Другої світової війни, коли відбулося приєднання Західної України до Української РСР, Університет Яна Казимира перейменували на Львівський державний університет. Президія Верховної Ради УРСР Указом від 8 січня 1940 р. надала Львівському університету ім'я Івана Франка. Відбулися структурні зміни: ліквідовано теологічний факультет, а медичний виокремили, створивши на його базі медичний інститут. В Університеті функціонувало п'ять факультетів: історичний, юридичний, філологічний, фізико-математичний та природничий. Студентами Університету тоді було близько 2 тис. осіб.

Львівський університет завжди славився традиціями студентського руху національно-державницького спрямування. Львівська молодь у перших рядах відроджувала українську державність у дні Листопадового чину 1918 р., боронила національну ідею в лавах Січових Стрільців, Української Галицької Армії. Студентство відіграло вагомий роль у формуванні Української повстанської армії у період Другої світової війни, протистояло тоталітаризму і чужоземному поневоленню. Ідеї свободи й відродження української культури та освіти обстоювали представники руху шістдесятників, тісно пов'язані з Університетом – Іван Гель, Ірина та Ігор Калинці, Михайло Косів, Михайло і Богдан Горині, Михайло Осадчий та ін.

Дух вільного Університету з новою силою постав з відновленням Незалежності України. Знаменним для Університету став 1999 р., адже саме тоді, 11 жовтня 1999 р., Указом Президента України № 1311/99, *“враховуючи значний внесок Львівського державного університету імені Івана Франка у підготовку висококваліфікованих фахівців та розвиток науки”*, йому надано статус *“національного”*.

Сьогодні Львівський університет – це дев’ятнадцять факультетів, Педагогічний фаховий коледж, понад 25 тис. студентів, майже тисяча аспірантів та докторантів. Освітньо-науковий процес забезпечують понад дві тисячі науково-педагогічних працівників та більше двох тисяч осіб адміністративно-господарського персоналу.

В Університеті сформувалися майже три десятки визнаних у світі наукових шкіл, серед них – фізики твердого тіла, функціонального аналізу, філософії, франкознавства, органічної та неорганічної хімії, історії та спеціальних історичних дисциплін, мінералогічна школа академіка Лазаренка. Серед випускників Університету – відомі науковці, політики та громадські діячі. У Львівському університеті свого часу навчалися та працювали видатні особистості, імена яких вписані у світову інтелектуально-духовну спадщину: духовний будитель Галичини Маркіян Шашкевич, геній української нації Іван Франко, історик Михайло Грушевський, автор музики Державного Гімну України о. Михайло Вербицький, режисер Леся Курбас, один із творців сучасного функціонального аналізу Стефан Банах, адвокат і письменник Андрій Чайковський, винахідник вакцини проти тифу Рудольф Вайгель, четарка Української Галицької Армії Олена Степанів, очільник Західноукраїнської Народної Республіки Євген Петрушевич, багаторічний депутат австрійського парламенту, лідер національно-визвольних змагань та ЗУНР Кость Левицький, основоположник Української військової організації, організатор і перший керівник ОУН Євген Коновалець, патріарх Української греко-католицької церкви Йосиф Сліпий, фундатор дослідження геноциду Рафал Лемкін, один із авторів концепції прав людини Герш Лаутерпахт, філософ Роман Інгарден та тисячі випускників Університету, які змінювали і продовжують змінювати довколишній світ на краще.

Студенти Львівського університету щорічно стають переможцями всеукраїнських та міжнародних інтелектуальних і спортивних змагань. Повагу й захоплення викликає громадянська позиція Університетської молоді, яка неодноразово докорінно змінювала перебіг історії під час епохальних для сучасної України подій – Революції на граніті, Помаранчевої Революції та Революції Гідності. Безперечно, саме завдяки зусиллям ба-

гатьох поколінь студентів, випускників і викладачів Університету Україна отримала шанс на те, аби посісти гідне місце у родині європейських незалежних держав. Заради цієї мети своїм життям пожертвували найактивніші представники університетської спільноти – Герої, які увійшли в історію як Лицарі Небесної Сотні, воїни фронту боротьби з російським агресором.

Спадкоємність наукових традицій, відкритих до інновацій, сприяє тому, що Університет займає лідерські позиції у престижних рейтингах. Львівський національний університет імені Івана Франка славиться й науковими об'єктами, що становлять національне надбання України, а саме – фондом рукописних, стародрукованих та рідкісних книг Наукової бібліотеки Університету, Науково-дослідним комплексом апаратури для вивчення штучних небесних тіл ближнього космосу Астрономічної обсерваторії Університету, найстарішим в Україні Гербарієм (заснований 1783 року), Колекцією культур мікроорганізмів-продуцентів антибіотиків, Ботанічним садом, Науковими фондами та музейною експозицією Зоологічного музею, Колекцією фосилій рослинних і тваринних решток Палеонтологічного музею.

Львівський університет залишається відкритим для світу, налагоджує партнерські зв'язки з багатьма університетами та науковими установами нашої держави та міжнародними інституціями. Виконуються сотні угод із закордонними навчальними закладами й установами, здійснюються міжнародні освітні програми академічної мобільності, щорічно скеровуються за різними програмами в закордонні відрядження університетські працівники. Викладачі і студенти беруть участь у програмі Еразмус+, забезпечується право на академічну мобільність і навчання в Університеті для студентів-іноземців.

Гасло, яке прикрашає фронтон будівлі головного корпусу Університету "*Patriae decori civibus educandis*", якнайкраще окреслює одну з головних місій Львівського університету – бути не лише осередком якісної освіти, а й виконувати важливі для суспільства завдання – формувати відповідальну особистість зі свідомою національною позицією, сприяти соціальному та економічному розвитку суспільства, генерувати зміни, яких потребує наша держава. Крім того, сьогодні в умовах російської воєнної агресії супроти України перед Університетом постали нові виклики державницького характеру: волонтерська робота, підтримка студентів, викладачів і співробітників, мобілізованих до лав Збройних Сил України, творення центрів україністики в європейських університетах.

В. о. Ректора

Володимир МЕЛЬНИК

INTRODUCTION

Over centuries Ivan Franko National University of Lviv has been one of the most important centers for the promotion of Ukrainian scientific and educational thought, and the upbringing of youth following the best traditions and achievements of the global civilization. The history of the University of Lviv dates back to the 16th–17th centuries when the development of book printing and schooling created preconditions for introducing the “seven liberal arts” university model in schools at the Dormition Stavropegial Brotherhood, the Latin Cathedral, and Lviv Jesuit Collegium.

Historical traditions of unique academic spirit, a unique university atmosphere of intellectual freedom and respect for creative personalities are critical for the modern stage of development of Lviv University as well. Today Ivan Franko National University of Lviv is one of the most prestigious and high-rated higher educational institutions in Ukraine and beyond. For more than three and a half centuries, Lviv University has been a recognized center of national education, science, and spirituality. The history of the University was created by scientists of different epochs, cultural traditions as well as social and political views. The leading scientists discovered the secrets of fundamental sciences and developed innovative teaching ideas. The University has always been a good school of professionals and has preserved those traditions up till now.

Lviv University was founded on January 20, 1661 by the privilege of the King of Rzeczpospolita Jan Kazimierz. The King’s diploma gave the Jesuit Collegium in Lviv “the dignity of the academy and the title of the university” with the right to introduce “general studies..., liberal arts and disciplines” at its faculties, award scientific degrees of bachelor, master, and doctor. Even though the second part of the 17th century was the period of economic decay of Rzeczpospolita because of the political crisis in the state, the scope and standard of teaching at Lviv Jesuit Collegium was at the same level as in other European universities of that time.

After the Western Ukrainian lands were included in the Habsburg Monarchy, the Jesuit Order was dissolved, and that meant legal liquidation of the

educational institutions subordinated to it, and hence Lviv Jesuit Collegium was closed in 1773. In 1784 the University was restored based on several educational institutions and became the state higher educational institution focused on the needs of the Austrian state. Several stages could be pointed out in the history of the University, related to scientific and educational transformations: University of Joseph (1784–1805); Lviv Lyceum (1805–1817); Franciscan University (1817–1918).

In the Austrian period, the University functioned as a higher educational institution with four classical faculties – the Faculty of Philosophy, Theology, Law, and Medicine. Despite numerous social and political trends, Lviv University was developing rapidly borrowing the best values of the European science and educational culture. It was then that scientific schools that later became well-known in the world were developed: the school of theology, philosophy, law, geography, mathematics, physics, chemistry, zoology, medicine, history, etc. The Astronomic Observatory, Botanic Garden, Scientific Library, and museums with rich collections of exhibits became integral components of the University.

The Ukrainian national tradition of higher education was always linked to the idea of launching a Ukrainian university. In 1787–1809 *Studium Ruthenum* (Rus Institute) was functioning at the Faculties of Philosophy and Theology of the University to meet the cultural and educational needs of Ukrainians. That was a division where some subjects were taught in Ukraine. The names of famous scholars are connected with this period, viz. Antony Anhelovych, Petro Lodyi, Modest Hrynevetskyi. As quite an impetus for the commencement of the new stage of Ukrainians' fight for their rights at Lviv University there came the "Spring of Nations" in 1848–1849 in Austria, which created favorable conditions for the activation of social and political life in Eastern Galicia. As a result, on September 13, 1848, Emperor Franz I issued a decree, under which the Department of Rus' (Ukrainian) Language and Literature was established at the University to be headed by the well-known scholar and public figure Yakiv Holovatskyi.

A milestone event for the University took place on October 14, 1875 – Ivan Franko striving to study classical philology, Ukrainian language and literature became a student of the Faculty of Philosophy of Lviv University. But in June 1877 I. Franko was arrested for his public activity qualified as a "socialist" and was forced to stop his studies at the University. Due to the circumstances, he had to finish his university studies out of Lviv. In particular, at Vienna University, under the supervision of a well-known Slavist Vatroslav Jagić, Ivan Franko presented his thesis and obtained his PhD in 1893. Ivan Franko did come back

to Lviv University on March 22, 1895 to deliver his habilitation lecture, but he did not start working at the University – largely due to political factors.

The strategy of fighting for a separate Ukrainian university in Lviv via protection of the rights of Ukrainians at Lviv University was outlined by a famous historian Mykhailo Hrushevskyi, with whose name the establishment and activities of the Department of General History, with a special focus on Eastern Europe, is connected: *“In Lviv, the capital of Halych Rus, in the center of national, cultural life, in the current circumstances of not just the Austrian part, but whole Ukraine-Rus, from the San River to Kuban, this need of the Ukrainian-Rus people must primarily be met. Lviv University belongs to Rusyns! We are not talking about what the authorities would do with Polish studies – maybe, they would like to give Polish people one more university in the area, maybe they would like to leave the current Lviv University in their hands, and establish a new one for Rusyns, – as said, we are not talking about this, we just repeatedly emphasize that Rusyns must have a Rus University in Lviv!”*

At the beginning of the 20th century, Metropolitan of the Ukrainian Greek-Catholic Church Andrey Sheptytskyi also started dealing with the issue of a Ukrainian university in Lviv. In his belief, an opportunity to study in the native language constituted one of the preconditions for further cultural and political development of Ukrainians. On June 28, 1920, the Metropolitan delivered a speech at the Vienna Parliament, substantiating the demand for a Ukrainian university, emphasizing its *“invincible impact on the public life of citizens”*. In his speech, he stressed the following: *“The university is primarily about the postulate of science and culture, and mankind has already come to be convinced that the contributions made for the sake of enriching cultural life and science are not (...) expenses but rather investments yielding a lot of benefits”*.

One of the most tragic pages in the history of fighting for a Ukrainian university in Lviv at the turn of the 19th-20th centuries was an outward opposition between Ukrainian and Polish students. In 1910, in one of the clashes, a Ukrainian student Adam Kotsko perished. His death became the symbol of the fight of Ukrainians for their own University and the affirmation of the value of freedom.

In 1919–1939, when Lviv was under Poland, the University was named after Jan Kazimierz. It was among the largest in the then Poland by the number of students. But it was next to impossible for many Ukrainians to study on its premises. Hence, in 1921 Ukrainians founded the Ukrainian Underground (Secret) University. Professors at that educational institution were outstanding Ukrainian scientists and scholars, including psychologist Stepan Baley, literary

scholars Mykhailo Vozniak, Kyrylo Studynskyi and Vasyl Shchurat, folklore specialists Filaret Kolessa, historians Myron Korduba and Ivan Krypiakevych, mathematicians Volodymyr Levytskyi and Mykola Chaykovskyi, lawyers Volodymyr Verhanovskyi, Yevhen Davydiak, Volodymyr Okhrymovych, Mykola Chubatyi, medical doctor Maryan Panchyshyn, anthropologist Ivan Rakovskyi, and others.

At the beginning of World War II, when Western Ukraine joined the Ukrainian SSR, the University named after Jan Kazimierz was renamed as Lviv State University. The Presidium of the Verkhovna Rada of the Ukrainian SSR assigned the name of Ivan Franko to Lviv University by its decree of January 8, 1940. Some structural changes occurred: the Faculty of Theology was liquidated, while the Faculty of Medicine was separated to create the Medical Institute on its basis. There were five faculties at the University: the Faculty of History, Law, Philology, Physics and Mathematics, and Natural Sciences. Some 2 thousand people studied at the University back then.

Lviv University was always famous for the traditions of its student movement of the national and statehood direction. Lviv youth was among the first to revive the Ukrainian statehood in the days of Lystopadovyi Chyn (November revolt) in 1918, to protect the national idea in the units of Sichovi Striltsi (Sich Riflemen), Ukrainian Galician Army. Students played an important role in the establishment of the Ukrainian Insurgent Army in the period of World War II, opposing totalitarianism and foreign enslavement. The ideas of freedom and rebirth of the Ukrainian culture and education were advocated by the representatives of the movement of *shistdesiatnyky* (movement of the 60ies), closely related to the University – Ivan Hel, Iryna and Ihor Kalynets, Mykhailo Kosiv, Mykhailo and Bohdan Horyn, Mykhailo Osadchyi, etc.

The spirit of free University gained a new impetus when Ukraine gained its Independence. The year 1999 became a milestone for the University, since it was back then that on October 11, 1999, by Decree of the President of Ukraine No. 1311/99, *“taking into account the considerable contribution of Ivan Franko State University of Lviv into the training of highly qualified specialists and development of science”*, it was granted the status of “national”.

Now Lviv University stands for nineteen faculties, Pedagogical Professional College, more than 25 thousand students, almost a thousand of post-graduate and doctoral studies students. The educational and scientific process is provided for by more than two thousand research and teaching staff members and more than two thousand members of administrative and general staff.

Almost three dozen internationally recognized scientific schools have been formed at the University, including solid state physics, functional analysis, philosophy, Franko studies, organic and inorganic chemistry, history and auxiliary historical disciplines, and the Lazarenko School of Mineralogy. The University's graduates include well-known scientists, politicians, and public figures. Prominent personalities whose names are inscribed in the world's intellectual and spiritual heritage have studied and worked at Lviv University: spiritual awakener of Halychyna Markiyan Shashkevych, the genius of the Ukrainian nation Ivan Franko, historian Mykhailo Hrushevskyi, author of the music of the State Anthem of Ukraine father Mykhailo Verbytskyi, theatre director Les Kurbas, one of the creators of modern functional analysis Stefan Banach, lawyer and writer Andriy Chaykovskyi, inventor of typhoid vaccine Rudolf Weigl, unit commander of the Ukrainian Galician Army Olena Stepaniv, head of the Western Ukrainian People's Republic Yevhen Petrushevych, MP of the Austrian Parliament for many years, leader of the national and liberation campaigns and Western Ukrainian People's Republic Kost Levytskyi, founder of the Ukrainian Military Organization, organizer and first head of OUN (Organization of Ukrainian Nationalists) Yevhen Konovalets, patriarch of the Ukrainian Greek-Catholic Church Josyf Slipyi, founder of the study of genocide Rafal Lemkin, one of the authors of the human rights concept Hersch Lauterpacht, philosopher Roman Ingarden and thousands of other University graduates that changed and keep changing the world around us for the better.

Every year students of Lviv University win in all-Ukrainian and international intellectual and sports competitions. The civic stance of the University youth who drastically changed the course of history in the times of events that were landmark ones for Ukraine – the Revolution on Granite, the Orange Revolution, and the Revolution of Dignity – inspires respect and admiration. It is certainly thanks to the effort of many generations of students, graduates, and teachers of the University that Ukraine got a chance to take a worthy place in the family of independent European states. The most active representatives of the University community – Heroes who were engraved in history as the Knights of the Heavenly Hundred, the warriors of the front fighting with the Russian aggressor – have sacrificed their lives for the sake of attainment of this goal.

The continuity of scientific traditions and openness to innovations contribute to the fact that the University holds leading positions in prestigious rankings. Ivan Franko National University of Lviv is also famous for its scientific objects that constitute the national heritage of Ukraine, namely the collection of manuscripts, old printed and rare books of the University's Scientific

Library, the Scientific and Research Complex of Equipment for the Study of Artificial Near-Earth Bodies of the University's Astronomical Observatory, the oldest Herbarium in Ukraine (founded in 1783), the collection of cultures of microorganisms producing antibiotics, the Botanic Garden, the scientific collections and museum exposition of the Zoological Museum, the Collection of Fossils of Plant and Animal Remains of the Paleontological Museum.

Lviv University remains open to the world, keeps establishing partnerships with many universities and research institutions of our country as well as international ones. Hundreds of agreements with foreign educational institutions are being implemented, international educational programs of academic mobility are being carried out, and every year university staff members are sent on foreign business trips under various programs. University teachers and students participate in the Erasmus+ program, and the right to academic mobility and studies at the University is ensured for foreign students.

The slogan that adorns the frontispiece of the main building of the University "*Patriae decori civibus educandis*" best describes one of the main missions of Lviv University – to be not only a center of quality education but also to perform important tasks for society – to develop a responsible personality with a conscious national stance, to promote social and economic development of society, to generate the changes that our state needs. In addition, today, in the context of Russia's military aggression against Ukraine, the University faces new challenges – of a state-driven nature: volunteer work, provision of support to students, faculty, and staff mobilized to the Armed Forces of Ukraine, and establishment of Ukrainian studies centers in European universities.

Acting Rector

Volodymyr MELNYK

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНЕ ВИДАННЯ

ЛЬВІВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ: СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Упорядники:

Гудима Ю. В., Седляр О. В., Сіромський Р. Б., Тарнавський Р. Б., Целуйко О. П.

*Використані фото та ілюстрації надано авторами розділів,
Музеєм історії Університету, Пресслужбою ЛНУ імені Івана Франка,
Науковою бібліотекою Львівського університету*

Редактори *У. Крук, Р. Спринь*
Комп'ютерне верстання *Л. Семенович*
Обкладинка *М. Білобринь*
Фото та ілюстрації *С. Сеник*
Авторка світлин для обкладинки *Ю. Гриценко*

Формат 70×100 $\frac{1}{16}$. Умовн. друк. арк. 36,12 + 8,70 вкл.
Тираж 200 прим. Зам. прим.

Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, Львів, 79000

С в і д о ц т в о
про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції.
Серія ДК № 3059 від 13. 12. 2007 р.

Друк та палітурні роботи ТОВ «БУК-ДРУК»
вул. Мала Бердичівська, 17А, м. Житомир, 10014
тел. 073 101 22 33, e-mail: bookovych@gmail.com

С в і д о ц т в о
про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції.
Серія ДК № 5610 від 21.09.2017 р.